

Sygn. akt II Ka 124/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Robert Rafał Kwieciński

Protokolant: st. sekr. sąd. Irena Bąk

po rozpoznaniu w dniu 17 czerwca 2016 roku

sprawy **J. Z.**

obwinionego z art. 82§4 k.w. i art. 191 ustawy o odpadach

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kole

z dnia 15 lutego 2016 roku sygn. akt II W 842/15

I. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- uniewinnia obwinionego od popełnienia zarzucanego mu w punkcie 1 czynu, to jest wykroczenia z art. 82§4 k.w.,
- **za czyn opisany w punkcie 2 wyczerpujący znamiona wykroczenia z art. 191 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2013 r., poz. 21 ze zm.) na podstawie tego przepisu wymierza obwinionemu karę 200 (dwustu) złotych grzywny.**

II. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części.

III. Zwalnia obwinionego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

SSO Robert Rafał Kwieciński

UZASADNIENIE

J. Z. został obwiniony o to, że:

1. w dniu 8 sierpnia 2015 r. około godziny 11:00 w miejscowości P. na ul. (...) woj. (...) na terenie swojej posesji wypalał trawę i pozostałości roślinne w odległości mniejszej niż 100 metrów od zabudowań jak również nie sprawował stałego nadzoru nad miejscem wypalania przez co ogień rozprzestrzenił się na sąsiednie działki;

2. w dniu 5 września 2015 r. w miejscowości P. na ul. (...) woj. (...) na terenie swojej posesji termicznie przekształcał odpady komunalne zgromadzone na posesji poprzez spalanie ich w ognisku;

tj. o wykroczenia z art. 82§4 k.w. i art. 191 ustawy o odpadach.

Wyrokiem z dnia 15 lutego 2016 r. w sprawie II W 842/15 Sąd Rejonowy w Kole uznał obwinionego J. Z. za winnego czynów popełnionych w sposób wyżej opisany w pkt 1-2, przy ustaleniu, że czyn opisany w punkcie 1 stanowi wykroczenie z art. 82§1 pkt 1 k.w., tj. popełnienia dwóch wykroczeń z art. 82§1 pkt 1 k.w. i z art. 191 ustawy z dnia 14

grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2013 r., poz. 21 ze zm.) i za to na podstawie art. 191 w/w ustawy w zw. z art. 9§2 k.w. wymierzył mu łącznie karę grzywny w wysokości 300 złotych.

Wyrok ten zaskarżył w całości obwiniony, zarzucając:

- niezgodność pisemnego wyroku z wyrokiem ogłoszonym w trakcie posiedzenia Sądu Rejonowego,
- tendencyjne prowadzenie rozprawy mające na celu uzasadnienie z góry założonej tezy poprzez niedopuszczenie do wyjaśnienia wątpliwości w zeznaniach świadków, niedopuszczenie bądź bagatelizowanie dowodów itp.

W oparciu o te zarzuty obwiniony wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i zasądzenie kosztów za I instancję i II instancję.

Podczas rozprawy odwoławczej obwiniony sprecyzował, iż wnosi o uniewinnienie.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionego J. Z. była częściowo zasadna w szczególności w odniesieniu do pierwszego zarzucanego mu czynu.

Sąd odwoławczy nie może zweryfikować treści jakie zostały podane przez Sąd I instancji z ustnych motywach wyroku. Niewątpliwie jest jednak, że pomiędzy opisaniem pierwszego czynu a jego kwalifikacją prawną zachodzi sprzeczność. Sąd meriti dokonał bowiem korekty kwalifikacji tego czynu i jednocześnie nie zmienił jego opisu. Obwinionemu zarzucono we wniosku o ukaranie czyn z art. 82§4 k.w. i opis czynu odpowiadał tej kwalifikacji. W zarzucie była bowiem mowa o wypalaniu trawy i pozostałości roślinnych w odległości mniejszej niż 100 metrów od zabudowań oraz o nie sprawowaniu stałego nadzoru nad miejscem wypalania. Znamiona wykroczenia z art. 82§1 pkt 1 k.w. są inne. Wymagane jest dokonywanie czynności, które mogą spowodować pożar, jego rozprzestrzenienie się, utrudnienie prowadzenie działania ratowniczego lub ewakuacji. Znamiona te nie zostały opisane w zaskarżonym wyroku. Ponadto nie można twierdzić, iż w dniu 8 sierpnia 2015 r. doszło do pożaru. Sąd Najwyższy stwierdził, że przez określenie „pożar” rozumieć należy ogień o wielkim zasięgu, obejmujący z siłą żywiołową mienie ruchome lub nieruchome i zagrażający życiu lub zdrowiu ludzkiemu albo mieniu w znacznych rozmiarach, przy czym zagrożenie to nie może być odległe w czasie, zależne od nastąpienia pewnych warunków w przyszłości, lecz musi występować aktualnie” (wyrok z dnia 11 grudnia 1978 r. , II KR 269/78, OSNKW 1979, nr 5, poz. 55). W obecnym stanie prawnym niebezpieczeństwo powszechne odnoszone jest o życia lub zdrowia wielu osób albo mienia w wielkich rozmiarach. W dniu 8 sierpnia 2015 r. nie doszło do zagrożenia życia lub zdrowia ludzkiego i mienia w wielkich rozmiarach. Ponadto z pisemnego uzasadnienia Sądu Rejonowego nie wynika jednoznacznie na czym polegało zachowanie obwinionego w dniu 8 sierpnia 2015 r. – czy było to wypalanie trawy, czy palenie trawy w ognisku wcześniej skoszonej. Sąd Rejonowy słusznie uznał, że zachowanie obwinionego nie wyczerpało znamion czynu z art. 82§4 k.w. Jednocześnie jednak nie poczynił wystarczających – wyżej wskazanych – ustaleń do przypisania wykroczenia z art. 82§1 pkt 1 k.w. i nie dokonał korekty opisu czynu. W chwili obecnej Sąd odwoławczy wobec wniesienia apelacji jedynie na korzyść obwinionego nie może czynić ustaleń na jego niekorzyść, nie byłoby to możliwe także w razie ewentualnego uchylecia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania (art. 434§1 k.p.k. i art. 443 k.p.k. w zw. z art. 109§2 k.p.w.). Niezbędne okazało się więc uniewinnienie obwinionego od popełnienia zarzucanego mu w punkcie 1 czynu, to jest wykroczenia z art. 82§4 k.w.

Niezasadna była apelacja obwinionego odnośnie czynu zarzucanego w punkcie 2.

Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd I instancji po prawidłowo przeprowadzonym postępowaniu dokonał trafnej oceny dowodów, a stanowisko swe przekonująco i precyzyjnie uzasadnił.

Przeprowadzona kontrola instancyjna wykazała, że Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy oraz dokładny przeprowadził postępowanie dowodowe oraz wnikliwie i wszechstronnie rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku postępowania, dokonując następnie na ich podstawie właściwych ustaleń faktycznych. Postępowanie w niniejszej

sprawie zostało przeprowadzone odpowiednio dokładnie i starannie. Ocena materiału dowodowego w zakresie czynu z art. 191 ustawy o odpadach dokonana została z uwzględnieniem reguł sformułowanych w przepisach art. 5 k.p.k. i art. 7 k.p.k. stosowanych w postępowaniu w sprawach o wykroczenia. Co więcej, jest ona oceną wszechstronną i bezstronną i jest zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd Okręgowy nie stwierdził także błędów logicznych, jak i faktycznych w rozumowaniu Sądu Rejonowego.

W ocenie Sądu Okręgowego, dokonana przez Sąd I instancji ocena dowodów jest jasna, pełna i przekonująca i Sąd odwoławczy, aby tej argumentacji nie powielać w pełni się na nią powołuje.

Przede wszystkim Sąd Rejonowy zasadnie nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego, ponieważ pozostawały one w sprzeczności z całym pozostałym materiałem dowodowym, a odnośnie zdarzenia z 5 września 2015 r. z zeznaniami świadków M. M. i M. U.. Świadczy o tym, że to osoby postronne, które nie miały żadnego interesu w tym, aby fałszywie obciążać obwinionego.

Wskazać wreszcie należy, że w przepisie art. 191 ustawy o odpadach mowa jest o przekształcaniu termicznym odpadów poza spalarnią lub współspalarnią. Pozostałości roślinne i skoszona trawa odpowiadają definicji odpadów zawartej w art. 3 ust. 1 pkt 6 cyt. ustawy. Odpadem jest bowiem każda substancja lub przedmiot, których posiadacz pozbywa się, zamierza się pozbyć lub do których pozbycia się jest obowiązany.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.k. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnił obwinionego od popełnienia zarzucanego mu w punkcie 1 czynu, a za czyn zarzucany w punkcie 2 wymierzył łagodniejszą karę 200 złotych grzywny, uwzględniając w/w uniewinnienie. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 624§1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w.

SSO Robert Rafał Kwieciński